

Wat het kerkelijk leven aanbelangt tijdens mijn verblijf in Oostkapalle en ik was daar vanzelf 's zondags nog al eens. Toen ik om de week een week verlof kreeg, vanzelf ook altijd een zondag. Ik ging eerst naar de Herv. Ker., daar ik daar aan hoorde. Er stond toen een zekere Ds Krijkamp welke ik kende daar hij vroeger op Schore had gestaan en hij dan nog wel eens op Krabbendijke preekte. Maar hij beviel mij totaal niet, was wel een klein weintje anders dan de Krabbendijkse dominees, maar was toch eigenlijk niets. Ik ging dan af en toe wel eens naar de Geref. Kerk waar toentertijd stond een jonge candidaat Vollenhove, die naar ik meen later professor is geworden maar ik meen dat deze overleden is enkele jaren geleden. Nee, het beste voelde ik me kerkelijk maar thuis als ik met de oude Vrouw Maljaars en haar dochter Pie meeging naar de Geref. Gemeente. Daar preekte toen elke zindagavond de welbekende Ds Kok, die toen in Aagtekerke stond en dit was zo gecombineerd met Oostkapelle dat hij 2 maal per zondag in Aagtekerke en dan 's avonds in Oostkapelle preekte. Ik mocht hem gaarne horen. Hij preekt nu nog, maar wegens het kerkelijk conflict nu enige jaren geleden is hij nu bij de Chr. Geref. Kerk en staat nog in Veenendaal. Trouwens ik kende ik hem, daar hij tijdens mijn werkzaamheden op Yerseke in die jaren student was en er nog geen Theologische school was en dan bij Ds Kersten aan huis zijn studie heeft volbracht. Daardoor ontmoette ik hem nog wel eens ten huize van Ma Waverijn. Maar gelukkig kwam hier aan nu een eind. Ik heb hem sinds niet meer gehoord als toen hij tijdens een vacature tussen Ds v/d Berg en Ds Bel hier op Krabbendijke eens een Zondag heeft gepreekt.

Zo als gezegd was de toestand van mijn lieve Vrouw van dien aard dat zij met haar benen steevast op een stoel moest blijven zitten, want de dokter dreigde met de dood als zij het niet deed. Wanneer die trombose zou verder gaan en haar hart zou aantasten was het onherroepelijk verloren. Je begrijpt welken angst ons om het hart sloeg en dat we deze raadgevingen niet vernachtzaamden, maar stipt opvolgden. Het is door Gods goedheid zoals hierna zal blijken dan ook volkomen goed uitgekomen, al heeft ze met haar benen tot haar 60ste jaar veel gesukkeld. Echter op 8 september moest ik weer terug in dienst, maar op advies van de dokter werd het telkens weer verlengd. Ik deed dus de zaken en paste haar zo goed mogelijk op en hield ze goed in de gaten, daar zij geen geest had om hele dagen zo maar te zitten. Maar ze was ook erg bang en dus viel het wel mee.

Toen brak de maand oktober aan en dat was een maand om nooit meer te vergeten. De Spaanse griep kwam toen veel heviger en veel erger terug en stierven er veel zeer veel mensen, vooral veel jonge mensen. Het is gebeurd dat 4 grote mensen op een middag in Krabbendijke werden begraven en in Amsterdam en Rotterdam soms 200 op een dag. Alle werkzaamheden lagen zo wat stil en als ik dan 's morgens de voordeur opendeed was het akelig naar om aan te zien. Een geheel uitgestorven straat, stil en haast geen mens te zien. Dan dachten we : wie zou er nu weer in droefheid terner zitten. Want het gebeurde dat iemand, die 's avond gezond en wel naar zijn bed ging 's morgen al dood was. We zagen dan die kille ochtendnevel en de dode bladeren over de weg dwarrelen en slechts een heel enkel mens op de straat zo af en toe. Het was een soort longenpest, zo zé dat in die tijd noemden. Kwam met zeer hoge koorts, de lijdens konden deze niet doorstaan en enkele uren na hun overlijden werden ze geheel zwart. Er zijn er ook die het er bovenop gekomen zijn, maar die hebben jaren gesukkeld. Het was een vreselijke tijd en Gods oordeelen rusten wel zeer zwaar op ons volk. Maar de Heere heeft ons wonderlijk en wel gespaard, teneer daar er nog bij kwam dat het zeer besmettelijke ziekte was. Men moest dus niet al te veel met zulk een lijder of lijdere in aanraking komen of men kreeg het ook. Er waren hele gezinnen die